

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **GIANT STAR s.r.o.**, se sídlem Kurzova 2222/16, Praha – Stodůlky, zastoupená JUDr. Markétou Tukinskou, Ph.D., advokátkou se sídlem J. V. Sládka 1363/2, Teplice, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 6. 2025, č. j. 141 Af 16/2023 - 114,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Rozhodnutím ze dne 20. 6. 2023 uznal Celní úřad pro Ústecký kraj (dále též „celní úřad“) žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále jen „zákon o hazardu“) tím, že v provozovně „BRIX BAR“ na adrese Višňová 1011, Most, nejméně dne 10. 10. 2018 provozovala v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardu vyjmenované hazardní hry prostřednictvím čtyř vyjmenovaných zařízení, ke kterým nebylo uděleno povolení. Celní úřad žalobkyni za daný přestupek uložil pokutu ve výši 200 000 Kč a povinnost úhrady nákladů správního řízení v paušální výši 1 000 Kč. Dále zabral neznámé osobě dotčená herní

zařízení a finanční hotovost ve výši 9 800 Kč s tím, že se vlastníkem zabraných věcí stává stát. Správní řízení o přestupku zahájil celní úřad oznámením ze dne 20. 9. 2021.

[2] Na základě odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 9. 2023 změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že upřesnil označení herních zařízení, jejichž prostřednictvím žalobkyně v rozporu se zákonem provozovala hazardní hry, a formulačně upřesnil skutkovou větu. Odvolání však neshledal důvodným.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“). V ní primárně namítla, že vytýkané přestupkové jednání bylo promlčené dle § 29 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), ve spojení s § 30 písm. b) téhož zákona, neboť v době tří let nebylo řádně zahájeno přestupkové řízení z důvodu nesprávného označení provozovny (místa spáchání přestupku) v oznámení o zahájení řízení ze dne 20. 9. 2021.

[4] Krajský soud této žalobní námitce přisvědčil, zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Dalšími žalobními body se nezabýval.

[5] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 4. 2025, č. j. 7 As 125/2024 - 30, zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajskému soudu vytkl, že nereflektoval rozdíl mezi skutkem a jeho popisem a zavázal jej, aby při zohlednění konkrétního průběhu daného řízení o přestupku posoudil, zda v něm právě vinou uvedení nesprávné provozovny v popisu skutku v oznámení o zahájení řízení ze dne 20. 9. 2021 došlo k reálnému zkrácení práv žalobkyně.

[6] Krajský soud v navazujícím řízení žalobu zamítl. Na základě nového posouzení věci dospěl k závěru, že nedošlo k uplynutí tříleté promlčecí doby pro zahájení řízení o přestupku. Přisvědčil sice žalobkyni, že celní úřad po uplynutí promlčecí doby provedl změnu (opravu) místa spáchání skutku, nikoliv jeho upřesnění. Souhlasil však se žalovaným, že žalobkyně nemohla mít s ohledem na kontext celé události žádné pochybnosti ohledně totožnosti skutku, jelikož před zahájením řízení s ní celní úřad komunikoval a řešil s ní pouze daný přestupek v její provozovně BRIX bar. Muselo jí být zcela zjevné, že v oznámení došlo k chybnému označení provozovny, když jí ostatní údaje v oznámení byly dobře známy (datum kontroly, specifikace herních zařízení, odkazovaný protokol o kontrole). Byť tedy došlo k částečné změně popisu jednání, ostatní skutečnosti popisující skutek v oznámení o zahájení řízení zůstaly beze změny, a zachován zůstal i následek. Za této situace došlo doručením oznámení o zahájení přestupkového řízení k řádnému přerušení promlčecí doby.

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu v otázce osoby pachatele. Poukázal na skutečnost, že pro vyslovení viny pachatele je stěžejní to, zda *provozoval* hazardní hru, nikoliv, zda je jejím *provozovatelem*. V souzené věci bylo přitom nade vší pochybnost zjištěno, že žalobkyně provozovala hazardní hry (nepovolené nebo řádně neohlášené), neboť vědomě a aktivně vytvářela podmínky pro to, aby mohla být herní zařízení umístěna a provozována právě v její provozovně. Vykonávala také služby související se zajištěním provozu herních zařízení, bez kterých by nebylo jejich běžné

pokračování

fungování vůbec možné. Z hlediska její odpovědnosti za daný přestupek je nerozhodné, zda herní zařízení provozoval i údajný podnájemce příslušných prostor v provozovně žalobkyně.

[8] Podle právní úpravy a judikatury pak může být protokol o kontrole stěžejním důkazem o spáchání přestupku. Co se týče použitelnosti záznamů o podaném vysvětlení, poukázal krajský soud na to, že byly vyslýchaným osobám předány k přečtení a podpisu. V situaci, kdy takto podávali vysvětlení i jednatelé stěžovatelky a obsluha provozovny za účasti jednoho z nich, se vytrácí smysl zákazu jejich použití. Ten totiž primárně míří na ochranu práv účastníka správního řízení, aby tento nebyl zkrácen na svých právech tím, že se nebude moci účastnit podání vysvětlení poskytnutého třetí osobou. V souzené věci nadto nejsou úřední záznamy jediným podkladem rozhodnutí. To se dále opírá o fotografie, videozáznam a zjištění pracovníků celního úřadu provádějících kontrolu. Tyto materiály jsou podle soudu ve svém souhrnu dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil zamítnutí návrhu na výslech navržených svědků. Jejich provedení bylo nadbytečné. Směřovaly k prokázání nerelevantní skutečnosti, a navíc se oba jednatelé mohli vyjádřit kdykoliv v průběhu řízení. Podle soudu nevznikla ani potřeba ustanovit svědkyni běloruského původu tlumočnicka. Svědkyně svým podpisem stvrdila, že porozuměla poučení správního orgánu, bezproblémově komunikovala a bylo zřejmé, že jednotlivým otázkám rozumí. Ostatně žije v ČR téměř 20 let. Důvodnými soud neshledal ani zbývající námitky včetně těch, které se týkaly nepřiměřenosti uložené pokuty.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vymezuje se proti závaznému právnímu názoru zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Podle ní je místo spáchání přestupku podstatnou náležitostí skutku a pochybení správního orgánu nelze překlenout odkazem na listinu, ve které je místo správně uvedeno. Nelze tvrdit, že dotčený formální nedostatek neměl vliv na práva stěžovatelky. Řízení bylo zahájeno téměř po 3 letech od provedené kontroly, stěžovatelka tak mohla mít za to, že se nedopustila žádného protiprávního jednání. Navíc se tím fakticky velmi ztížila možnost prokazovat svá tvrzení. Chyba správního orgánu týkající se popisu skutku proto měla být hodnocena přísně. „Upřesnění“ místa spáchání přestupku po uplynutí promlčecí doby již nemohlo být vůči stěžovateli jakkoliv účinné. Dále stěžovatelka napadá výklad pojmu „provozování“ a související skutkové závěry. Podle ní bylo prokázáno jen to, že část provozovny byla v podnájmu a že umožnila umístění herních zařízení a jejich připojení k elektrické energii. Nebylo však prokázáno, že by vyvíjela jakoukoli aktivní činnost. Provozování herních zařízení je jí přičítáno pouze proto, že nebyl zjištěn jejich skutečný provozovatel. S ohledem na průtahy v řízení pak stěžovatelka ztratila možnost prokázat, kdo jím byl. Krajský soud i správní orgány vycházely stran skutkového stavu nesprávně z podaných vysvětlení, které poskytli navržení svědci před zahájením řízení. Takový postup je v rozporu s § 137 odst. 4 správního řádu, který nelze obcházet odkazem na použitelnost protokolu o kontrole dle § 81 zákona o přestupcích. Správní orgány pochybily tím, že stěžovatelce nebylo umožněno vyslýchat svědky a klást jim otázky. Svědkyně K. (běloruská státní občanka) byla vyslechnuta

bez tlumočníka, přičemž její znalost češtiny nebyla na takové úrovni, aby porozuměla kladeným otázkám. Jejího výsledku se stěžovatelka nemohla zúčastnit a klást jí dotazy. Totéž platí pro výslech jednatele Hejska. Ten neměl možnost se připravit na výpověď a zajistit si právní pomoc. Právě obsah výpovědí svědků byl přitom hlavním důkazem, z něhož správní orgány dovodily odpovědnost stěžovatelky za provozování herních zařízení. Skutečnost, že se výslech svědků nekonal, protože od spáchání přestupku uplynula dlouhá doba a svědci si již nic nepamatovali, jde za správními orgány, které řízení zahájily až po 3 letech. Uloženou pokutu stěžovatelka považuje za nepřiměřenou s ohledem na to, že se v následujících 5 letech ničeho nedopustila a na délku trvání protiprávního stavu. Nelze podle ní odhlédnout od toho, že v trestním právu, v němž je společenská škodlivost obecně vyšší, se ukládají násobně nižší pokuty. Pro výše uvedené stěžovatelka navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[10] Ke kasační stížnosti zaslal žalovaný vyjádření, v němž zejména zdůraznil, že oznámení o zahájení řízení obsahovalo mimo popis jednání stěžovatelky, časových údajů a označení herních zařízení, také přímý odkaz na shodný popis jednání stěžovatelky v protokolu o kontrole, který jí byl rovněž doručen. Samotný skutek nebyl, s ohledem na všechny okolnosti případu, zaměnitelný s jiným protiprávním jednáním stěžovatelky či jiné osoby. Správní orgán byl v rozhodné době vysoce zatížen přestupky na úseku nelegálního hazardu, proto se řízení zahajovala i po delší době, avšak stále v zákonné lhůtě. Výklad pojmu „provozování“ pak odpovídá ustálené judikatuře. Stěžovatelka byla plně zodpovědná za provoz vlastní provozovny a odpovídala za to, že veškerá činnost zde realizovaná je v souladu s platnými právními předpisy, byla tedy odpovědná i za provoz hazardních her ve své provozovně bez potřebného povolení. Protokol o kontrole, stejně jako pořízená fotodokumentace a audiovizuální záznamy jednoznačně prokazují, že v provozovně stěžovatelky došlo ke spáchání přestupku a že je za něj odpovědná právě ona. Záznamy o podaných vysvětleních byly použity spíše okrajově a spíše, než k dokazování, přispěly k vypořádání argumentace stěžovatelky v průběhu dosavadních řízení. Již při kontrole nikdo z navržených svědků prakticky nic nevěděl (častá odpověď „nevím“). Jak by tedy mohli navržení svědci, ovlivnění zaměstnaneckým vztahem se stěžovatelkou, k věci něco reálného a podstatného sdělit, ať už s delším či kratším časovým odstupem. K přiměřenosti uložené pokuty žalovaný uzavřel, že v trestním soudnictví jsou ukládány mimo peněžitých sankcí také tresty odnětí svobody, nelze tak provést prosté srovnání výše sankcí. Pokuta byla nadto uložena na samé spodní hranici. Kasační stížnost tak žalovaný navrhuje zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Uvedení

pokračování

konkrétních stížních námitek brojících proti rozhodnutí krajského soudu nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané kasačním soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Nejvyšší správní soud musí v této souvislosti též připomenout, že správní soudnictví ovládají zásady dispoziční a *vigilantibus iura*. Rozsah a hloubku přezkumu napadených aktů tedy určuje zásadně žalobce, resp. v řízení o kasační stížnosti stěžovatel (zde stěžovatelka). Následkem nedostatečně konkrétní či povrchní formulace námítka je projednání takové námítka soudem pouze v obecném či „povrchním“ rozsahu.

[14] První kasační námitka směřuje do otázky promlčení doby pro zahájení řízení o přestupku. V souzené věci však krajský soud pregnantně následoval závazný závěr předchozího zrušujícího rozsudku v této věci, č. j. 7 As 125/2024 - 30. Zcela správně zohlednil, že v souzené věci byla u stěžovatelky provedena jedna jediná kontrola na úseku hazardních her, o níž jí byl předán protokol o kontrole označený nezaměnitelným číslem jednáním, na nějž bylo v oznámení odkázáno. Byť tedy po uplynutí promlčecí doby došlo ke změně (opravě) místa spáchání přestupku, jednalo se pouze o částečnou změnu popisu jednání, avšak zůstal zachován následek, kterým se rozumí porušení či ohrožení společenských (mezilidských, právních) vztahů, zájmů a hodnot, jež jsou předmětem přestupku. Totožnost skutku tudíž zůstala zcela jednoznačně zachována a nedošlo ke zkrácení práv či k porušení práva na účinnou obranu stěžovatelky.

[15] Ke stěžovatelkou uváděnému příkladu s odcizením věci kasační soud podotýká, že v případě odcizení konkrétně (skutkově nezaměnitelně) identifikované věci nenarušuje totožnost skutku nesprávné uvedení místa jeho spáchání v oznámení o zahájení řízení. Nezaměnitelnost skutku je totiž podstatou zachování totožnosti skutku. Právě to je i případ stěžovatelky, jejíž protiprávní jednání bylo nezaměnitelně identifikované již v oznámení o zahájení řízení o přestupku. Skutečnost, že řízení bylo zahájeno až na samotném konci zákonem stanovené promlčecí doby, pak nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí. Kasační soud neshledal na podkladě stížní argumentace důvod odchýlit se od svých přechozích právních závěrů (ostatně to není s ohledem na kasační závaznost ani možné, srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018 - 50, č. 4015/2020 Sb. NSS a ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021 - 50, č. 4321/2022 Sb. NSS) a v podrobnostech odkazuje na předchozí rozsudek o kasační stížnosti žalovaného. První kasační námitka není důvodná.

[16] K samotnému provozování hazardní hry existuje již ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Ta jasně potvrzuje, že provozování hazardní hry vyplývá z fakticity jednání subjektu (ve vztahu k obdobné úpravě v zákoně č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, srov. rozsudek ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018 - 32, č. 3855/2019 Sb. NSS, jehož závěry jsou použitelné i ve vztahu k úpravě v zákonu o hazardních hrách, srov. např. rozsudek ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 As 169/2022 - 30). *Provozování* ve smyslu zákona o hazardních hrách tedy nemusí realizovat oprávněný provozovatel, srov. k tomu např. rozsudky ze dne 10. 6. 2022, č. j. 6 As 83/2022 - 38, nebo ze dne 19. 11. 2021, č. j. 4 As 120/2021 - 75. Pro posouzení, zda stěžovatelka

provozovala technická zařízení ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, není relevantní, zda byla jejich vlastníkem (srov. rozsudek ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018 - 32, č. 3855/2019 Sb. NSS). Již zajišťování běžné správy technické hazardní hry, přístupu k elektřině či vyplacení výher hráčům lze podle ustálené judikatury považovat za činnosti spadající pod rozsah § 5 zákona o hazardních hrách (srov. rozsudky ze dne 10. 6. 2022, č. j. 6 As 83/2022 - 38, či ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 As 169/2022 - 30). Podstatné tedy je, jaká skutková zjištění stran zajištění provozování hazardní hry správní orgány učinily.

[17] V souzené věci proběhl kontrolní nákup a byl sepsán protokol o kontrole a záznamy o podaném vysvětlení několika osob spjatých se stěžovatelkou. Ve spise se dále nacházejí videozáznamy a fotografie, které zachycují skutečnosti popsané v protokolu o kontrole a rozhodnutích správních orgánů. Všechny výše uvedené důkazní prostředky ve svém souhrnu věrně a nerozporně prokazují, že stěžovatelka provozovala hazardní hry ve výše popsaném smyslu: stěžovatelka poskytla prostor pro umístění daných herních zařízení a fakticky umožňovala přístup k nim; kontrolní nákup byl proveden na funkčních herních zařízeních; na místě se nenacházeli zaměstnanci či pracovníci odlišní od osob spjatých se stěžovatelkou; ta fakticky hradila všechny náklady na provoz herních zařízení (prostoru, ve kterém byly umístěny), resp. neprokázala opak; v průběhu řízení nebylo prokázáno, že by hazardní hry provozoval kdokoliv jiný; jednatel stěžovatelky rozhodoval o tom, zda budou herní zařízení vypnutá nebo zapnutá; faktický přístup k herním zařízením byl taktéž v dispozici stěžovatelky (tyto okolnosti ostatně popisuje celní úřad ve svém rozhodnutí na stranách 17 až 24 a žalovaný na stranách 12 až 20 svého rozhodnutí). V průběhu řízení se pak nevyskytly žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že stěžovatelka herní zařízení neprovozovala. Její tvrzení o skutkovém stavu nejenže nebyla konzistentní, ale především nebyla jakkoliv prokázána. Stěžovatelka tak účinně nezpochybnila závěry správních orgánů. Například údajný provozovatel (podnájemce) byl v daném řízení dle tvrzení stěžovatelky „trojjediný“ (společnosti Don Corleone s. r. o., further trade s. r. o. či another area s. r. o.). Provozování herních zařízení proto bylo možné nade vší pochybnost přičíst stěžovateli.

[18] Stěžovatelka stran těchto zjištění zpochybňovala zejména procesní stránku jejich získání (záznam o podaném vysvětlení). K tomu kasační soud uvádí, že přestože samostatné úřední záznamy o podaném vysvětlení dle § 137 odst. 4 správního řádu nelze použít jako důkaz (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, publ. pod č. 2208/2011 Sb. NSS), je namístě na uvedené listiny pořízené v rámci provedené kontroly u stěžovatelky pohlížet tak, že mohou být řádným podkladem pro rozhodnutí žalovaného, a to zvláště tehdy, jestliže osoby, u nichž je kontrola prováděna, resp. u nichž jsou zjišťovány skutečnosti rozhodné pro další postup správního orgánu, svými podpisy stvrdí obsahovou správnost listin. Nejedná se tedy bez dalšího o skutečnosti pouze zapsané správním orgánem bez možnosti těch, jichž se skutečnosti v listinách obsažené týkají, obsah listin ovlivnit (srov. závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Ads 33/2015 - 64). Co může být podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, je přitom v zákoně stanoveno demonstrativním výčtem, takže podkladem pro rozhodnutí může být v podstatě cokoli, co může přispět ke zjištění stavu věci a bylo získáno v souladu se zákonem. Skutkový stav by neměl oporu v dokazování jen tehdy, pokud by jej správní

pokračování

orgán zjistil jen z podkladů (záznamů), které vyhotovil on sám a jejichž správnost nepotvrdila žádná osoba od něj odlišná, a zejména pokud by obviněný obsah takto sepsaného záznamu popíral (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 155/201454, či ze dne 25. 4. 2023, č. j. 10 Ads 235/202131). Lze připomenout, že v přestupkovém řízení není třeba dovést zákaz použití úředních záznamů o podaném vysvětlení tak daleko jako v řízení trestním, a to zejména s ohledem na jeho menší formálnost a na obecně významnější roli úředních záznamů o podání vysvětlení v iniciaci tohoto typu řízení (dále viz rozsudky ze dne 22. 11. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, č. 3027/2014 Sb. NSS, nebo ze dne 11. 6. 2024, č. j. 6 Ads 307/2023 - 24). Pokud je tedy skutkový stav věci zjištěn ze souhrnu zjištění majících oporu v řadě důkazů, přičemž záznamy o podaném vysvětlení slouží toliko jako dodatečné podklady pro dokreslení skutkového stavu, nelze odkaz na ně považovat za vadu řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí.

[19] V souzené věci stěžovatelka ani potom, co měla možnost plné a efektivní ochrany svých práv v rámci správního (případně i soudního) řízení, nenabídla jinou věrohodnou skutkovou verzi, která by vyvrátila učiněné skutkové závěry. I pokud by tak kasační soud přistoupil na argumentaci stěžovatelky o nepoužitelnosti podaných vysvětlení, má za to, že skutkový stav byl dostatečně prokázán sadou ostatních důkazů, které správní orgány shromáždily (jak bylo popsáno výše). Ačkoliv se jedná o nepřímé důkazy, ve své vzájemné souvislosti dle Nejvyššího správního soudu bez důvodných pochybností prokazují skutkový stav tak, jak byl vyhodnocen žalovaným. V takové situaci proto nelze žalovanému vytýkat, že považoval další dokazování za nadbytečné, a navržené výsledky svědků neprovedl. Samotná stěžovatelka pak nebyla schopna ani konzistentně tvrdit, natož prokázat, že herní zařízení provozoval, či byť jen obsluhoval jiný subjekt.

[20] Nejvyšší správní soud přitom konstantně judikuje, že odmítnutí provedení důkazu může být zdůvodněno jeho nadbytečností, byla-li již skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení, bez důvodných pochybností postavena najisto (viz rozsudky ze dne 28. 4. 2020, č. j. 4 As 372/2019-42, nebo ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89), jako tomu bylo i v nyní projednávané věci.

[21] Stěžovatelka v souvislosti s akceptací neprovedení svědeckých výpovědí navíc zcela pomíjí úvahu krajského soudu, že důkazní návrhy byly nadbytečné i pro jejich irelevanci. Stěžovatelka jimi totiž směřovala k prokázání toho, že nebyla vlastníkem předmětných herních zařízení, a že dala část své provozovny, kde byla umístěna herní zařízení, do podnájmu. Zjišťování a prokazování vlastnictví předmětných herních zařízení či další zkoumání, zda byla či nebyla část provozovny skutečně poskytnuta podnájemci by však dle názoru krajského soudu nemělo žádný význam, neboť případná odpovědnost za přestupek u dalších subjektů nevyvíňuje stěžovatelku, u níž bylo provozování herních zařízení ve smyslu § 5 zákona o hazardu ke dni 10. 10. 2018 jednoznačně prokázáno.

[22] Namítá-li pak stěžovatelka v kasační stížnosti absenci možnosti svědků připravit se na výslech a obstarat si právní pomoc, jedná se o okolnosti, které se netýkají právní sféry stěžovatelky, nýbrž právě svědků. Poznámka o možnosti připravit se na výslech je navíc

až nepatřičná s ohledem na to, že svědek má povinnost vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat o okolnostech, které svými smysly vnímal.

[23] Skutečnost, že při podání vysvětlení zaměstnankyně běloruského původu (A. K.) nebyl přítomen tlumočník, odůvodnil žalovaný, krom toho, že se nejednalo o obviněného (a tlumočnicka si proto měla sama zajistit či odepřít podání vysvětlení) následovně: *„Jestliže servírka vykonávala obsluhu v provozovně odvolatelky, nutně se setkávala s klientelou hovořící výhradně česky a nepochybně s takovou klientelou při výkonu služby baru komunikovala. Vysvětlení je logické, srozumitelné a nic nenasvědčuje neporozumění jednání a dotazům kontrolní skupiny ze strany servírky. Stejně tak nic nenasvědčuje tomu, že by byl obsah výpovědi servírky nějak konkrétně ovlivněn z důvodu neporozumění dotazů kontrolní skupiny. Výpověď servírky odpovídá poznatkům, které byly zjištěny na místě a také, přiměřeně k situaci, poznatkům, které učinil odvolací orgán v rámci své dosavadní praxe (umístění herních zařízení v barech, restauracích apod., jejich obsluha přítomnou obsluhou baru, pivnice apod., připojení k internetu a elektřině na náklady provozovatele baru, vnější údržba, účtování nájemného). Z těchto důvodů nemohla být odvolatelka podáním vysvětlení servírky v češtině dotčena na svých právech a právech chráněných zájmech, nehledě na to, že záznam o podání vysvětlení byl využit pouze jako podpůrný důkazní prostředek.“* Těmto logickým závěrům majícím oporu ve správním spise nelze nic vyčíst. Ani stěžovatelka proti obsahu vysvětlení nenabízí tvrzení, která by je jakkoliv důvodně zpochybnila. Naopak, poukazuje toliko na porušení různých procesních práv, namísto „uvedení věci na pravou míru“.

[24] Skutečnost, že od provedené kontroly uplynula doba takřka 3 let, nemá bez dalšího vliv na možnost shromáždit sadu důkazních prostředků, které jednoznačně vyvrátí (zpochybní) tvrzení o provozu herních zařízení. Stěžovatelka však nebyla schopná ani nabídnout uvěřitelnou skutkovou verzi. Podstatné je, že k zahájení řízení došlo v zákonem stanovené promlčecí době, přičemž vždy je nutno počítat s tím, že řízení může být zákonně zahájeno i v poslední den této lhůty.

[25] Jde-li o poslední kasační námitku - nepřiměřenou výši uložené pokuty - shledal i tuto kasační soud nedůvodnou. V této souvislosti předeseílá, že ukládání pokut za přestupky, tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře správního uvážení (diskrečního oprávnění správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, podléhá oblast správní diskrece soudní kontrole pouze omezeně. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo uvážení zneužil (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 As 53/2008-60, ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS, či ze dne 14. 12. 2020, č. j. 4 As 230/2020-45). Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgán musí důsledně řídit pravidly pro ukládání sankcí, která jsou obsažena v obecné i zvláštní části přestupkového zákona. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

pokračování

25. 6. 2008, č. j. 6 As 48/2007-58). Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které mu zákon předkládá, a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (např. rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-59, a ze dne 17. 10. 2010, č. j. 1 As 9/2008-156).

[26] Žalovaný se otázkou přiměřenosti výše uložené pokuty podrobně zabýval na stranách 23 až 25 rozhodnutí o odvolání. Poukázal na chráněný veřejný zájem, charakter porušené povinnosti, preventivní a výchovný účel výše ukládané pokuty, doložené ekonomické údaje stěžovatelky a okolnosti dané věci. Zdůraznil i skutečnost, že pokuta je uložená na samé spodní hranici sazby, přičemž její nižší výše by již neplnila své zákonné funkce. Krajský soud se s odůvodněním uložené pokuty ztotožnil a poukázal na pouze velice obecnou žalobní námitku.

[27] Kasační soud souhlasí s posouzením krajského soudu. Nelze odhlížet od skutečnosti, že žalovaný stěžovatelce nevytýkal recidivu ani délku trvání protiprávního jednání, ale zejména jeho charakter, o němž správně uzavřel, že jde o jedno z nejzávažnějších porušení právních předpisů na úseku ochrany před hazardem a pokuta musí alespoň v nejnižší možné intenzitě naplnit své funkce, což by při uložení nižšího trestu již nebylo možné. Pro výši uložené sankce není podstatné, že se stěžovatelka do budoucna nedopustila dalšího přestupku. Skutečnost, že trestní právo neumožňuje uložení pokuty ve výši stanovené ve správním řízení, není pro danou věc rozhodná i proto, že trestní právo za druhově obdobné společensky škodlivé jednání umožňuje uložit trest odnětí svobody. Ten za přestupek, jehož společenská škodlivost bývá zpravidla nižší, uložit nejde. Funkce trestání se tak v jednotlivých sankčních systémech nemusí nutně projevit ve výši sankce, ale i v možnosti uložení přísnějšího trestu, což zajistí trest odnětí svobody oproti uložení finanční sankce je.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[29] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2025

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu